

Rachel & Leah

Content

Rachel

To My Land

Oh My Land

A Day of Tidings

From Afar

There the Golan

Leah Goldberg

Trees

You Shall Walk in the Field

A Day Off

Towards Myself

Teach Me

אֶל אֶרֶץ

לא שָׁרְתִי לָךְ, אֶרֶץ,
 וְלֹא פָאֲרְתִי שְׂמֵךְ
 בְּעֲלִילוֹת גְּבוּרָה,
 בְּשָׁלֵל קִרְבוֹת;
 רַק עַץ – יָדֵי נֹטְעוּ
 חוֹפֵי יַרְדֵּן שׁוֹקֵטִים.
 רַק שָׁבִיל – כְּבָשׁוּ רַגְלֵי
 עַל פְּנֵי שְׂדוֹת.
 אָכֵן דָּלָה מְאֹד –
 יְדַעְתִּי זֹאת, הָאֵם,
 אָכֵן דָּלָה מְאֹד
 מִנְחַת בְּתוּךְ;
 רַק קוֹל תְּרוּעַת הַגִּיל
 בְּיוֹם יְגַה הָאוֹר,
 רַק בְּכִי בְּמִסְתָּרִים
 עָלֵי עֲנִידָךְ.

תל-אביב, תרפ"ו

To My Land

I have not sung you, my country,
 Not brought glory to your name
 With the great deeds of a hero
 Or the spoils a battle yields.
 But on the shores of the Jordan
 My hands have planted a tree,
 And my feet have made a pathway
 Through your fields.
 Modest are the gifts I bring you.
 I know this, mother.
 Modest, I know, the offerings
 Of your daughter:
 Only an outburst of song
 On a day when the light flares up,
 Only a silent tear
 For your poverty.

© 1994, Jean Shapiro Cantu. Translation: Robert Friend

O, My Land

Rachel

O my land, my parent,
 Why is your landscape so blighted and gloomy?
 The memory of a step-motherland
 Imperceptibly creeps into the heart
 Upon the hillside – the sprightly fir tree,
 On the plain – the ancient oak,
 On the slopes, on the shores of the stream,
 The birch maidens in their Shabbat garb;
 The arm of the sun is too short to cast
 Its fiery lance into the heart of the forest,
 A whole day in the abode of the pines
 Scented darkness and a dream.
 O my mother! Surely we yearn for you,
 Surely we will claim your abuse from God –
 And as in former times, you will again
 spread fragrance and shade
 over those stricken by your noontime heat.

הוי, ארצי

רחל

הוי, ארצי, הורתי, מדוע
 כה שדוף נופך ועצב?
 זיכרונה של ארץ חורגת
 בלי משים עולה על הלב:

על גבעה – פרחחי אשוח,
 במישור – ישישי אלון,
 במורד, על חופי הפלג,
 בנות לבנה בכסות שבתון;

יד השמש תקצר מתקוע
 בלב היער רומח אדום,
 יום תמים במשכן בני אורן
 אפלה ריחנית וחלום.

הוי, אמי! הן נחלה עליך,
 הן נתבע עלבונך מאל –
 על מכי צהריך כקדם
 עוד תרעיפי ניהוח וצל.

Day of Tidings

Rachel Bluwstein

Now there were four men, stricken with zaraath, [at] the entrance of the gate.

This day is a day of good news, (Kings II 7,3-9)

For a long while the dreadful enemy

Laid siege to Samaria;

Four lepers brought her tidings,

Brought tidings of freedom.

Like Samaria under siege – the entire land,

The famine is too hard to bear.

But I will not want news of redemption

If it comes from the mouth of a leper.

Let one who is pure bring news and let the pure redeem,

And if the pure proves unable –

Then let me die among the ravages of the siege

On the eve of the great day of tidings

יום בשורה / רחל

וארבעה אנשים היו מצרעים
פתח השער – – – ולאמרו איש
אל-רעהו: – – – היום הזה יום-
בשורה הוא (מלכים ב', ז', ג-ט)

בשקבר הנזמרים האויב הנזר

את שמרון הביא במצור;

ארבעה מצרעים לה בשרו בשורה.

לה בשרו בשורת הדרור.

קשמרון במצור – כל הארץ כלה,

וכבד הרעב מנשא.

אך אני לא אבה בשורת גאלה,

אם מפי מצרע היא תבוא.

הטהור יבשר וגאל הטהור,

ואם ידו לא תמצא לגאל –

אז נבחר לי לנפל ממצוקת המצור

אור ליום בשורה הגדול. 1927

כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל דברים ל"ב, נ"ב

For from afar, you will see the land, but you will not come there,
to the land I am giving the children of Israel. Deuteronomy 32, 52

From Afar
Rachel 1930

מנגד

רחל (1930)

The heart listens, the ear is attentive
Had he arrived? Will he?
In every waiting
There is the sadness of Nevo (Nebo)

קשוב הלב. האזן קשבת:
הבא? היבוא?
בכל צפיה
יש עצב נבו.

The two coasts – facing each other
Of one stream.
The rock of the verdict;
For ever afar

זה מול זה – החופים השנים
של נחל אחד.
צור הגזרה:
רחוקים לעד.

Outspread hands. Gaze from afar
there no one comes.
To each, his Nevo
Over a vast land

פֶּרֶשׁ כַּפַּיִם. רֵאָה מִנְּגִיד
שְׁמָה – אֵין בָּא,
אִישׁ וְנֵבו לֹו
עַל אֶרֶץ רַבָּה.

OVER THERE ARE THE HILLS OF GOLAN

Over there are the hills of Golan, stretch out your hands and touch them.
In their stalwart stillness they give the command to halt.

In splendid isolation grandfather Hermon slumbers. A cool wind blows from
the peak of whiteness.

Over there, on the seashore, a low-topped palm tree stands, dishevelled like
a mischievous infant that has slid down and splashes in the waters of Kinneret.

How abundant are the flowers in the winter, bunches of blood-red anemones,
the orange of the crocus. There are days when the greenery is sevenfold
green and seventyfold is the blue of the sky.

But even if I become poverty-stricken and walk bent over and my heart
becomes the beacon for strangers, how can I betray you, how can I forget
how can I forget the grace of youth.

כנרת

שם הר גולן, הושט היד וגע במ! -
בדממה בוטחת מצוים: עצר.

בבדידות קורנת גם חרמון הסבא
וצנה נושבת מפסגת הצחור.

שמ על חופ הים יש דקל שפל צמרת,
סתור שער הדקל כתינוק שובב,
שגלש למטה ובמי כנרת
משכשך רגליו.

מה ירבו פרחים בחרף על הכרך,
דם הכלנית וכתם הכרכם,

יש ימים - פי שבע אז ירק הירק,
פי שבעים תכלה התכלת במרום

גם כי אורש ואהלך שחוח,
והיה הלב למשואות זרים -

האוכל לבגד בך, האוכל לשכח
חסד נעורים?

Trees

Lea Goldberg

Here I will not hear the voice of the cuckoo.
 Here the tree will not wear a cape of snow.
 But it is here in the shade of these pines
 My whole childhood reawakens.
 The chime of the needles: Once upon a time
 I called the snow-space homeland,
 And the green ice at the river's edge -
 Was the poem's grammar in a foreign place.
 Perhaps only migrating birds know -
 Suspended between earth and sky -
 The heartache of two homelands.
 With you I was transplanted twice,
 With you, pine trees, I grew -
 Roots in two disparate landscapes.

Translation: Rachel Tzvia Back

ארן / לאה גולדברג

כאן לא אֶשְׁמַע אֶת קוֹל הַקּוֹקְנָה.
 כאן לא יִחַבֵּשׁ הָעֵץ מְצַנְנֶת שֶׁלֵּג,
 אָבֵל בְּצֵל הָאֲרָנִים הָאֵלֶּה
 כֹּל יְלֻדוֹתַי שֶׁקָּמָה לְתַחֲנִיָּה.

צִלְצוֹל הַמְחֻטָּיִם: הִיָּה הִיָּה
 אֶקְרָא מוֹלְדָת לְמַרְסֵב הַשֶּׁלֵּג,
 לְקַרְח יִרְקַרְק כּוֹבֵל הַפֶּלֶג,
 לְלִשׁוֹן הַשִּׁיר בְּאֶרֶץ נְכַרְיָה.

אוֹלֵי רַק צִפְרֵי-מַסַּע יוֹדְעוֹת –
 בְּשֵׁהוּ תְלוּיּוֹת בֵּין אֶרֶץ וְשָׁמַיִם –
 אֵת זֶה הַכָּאֵב שֶׁל שְׁתֵּי הַמוֹלְדוֹת.

אֶתְכֶם אֲנִי נִשְׁתַּלְתִּי פַעַמִּים,
 אֶתְכֶם אֲנִי צִמְחָתִי, אֲרָנִים,
 וְשִׁרְשֵׁי בִשְׁנֵי נוֹפִיִּים שׁוֹנִים.

You Shall Walk in the Field Lea Goldberg

Is it true - will there ever come days of forgiveness and mercy?
 And you'll walk in the field, and it will be an innocent's walk.
 And your feet on the alfalfa's small leaves will be gently caressing,
 And sweet will be stings, when you're stung by the rye's broken stalks!

And the drizzle will catch you in pounding raindrops' folly
 On your shoulders, your breast and your neck, while your mind will be clean,
 You will walk the wet field, and the silence will fill you -
 As does light in a dark cloud's rim

And you'll breathe in the furrow in breaths calm and even,
 And the pond's golden mirror will show you the Sun up above,
 And once more all the things will be simple, and present, and living,
 And once more you will love - yes, you will, yes, once more you will love!

You will walk. All alone. Never hurt by the blazing inferno
 Of the fires on the roads fed by horrors too awful to stand,
 And in your heart of hearts you'll be able to humbly surrender,
 In the way of the weeds, in the way of free men.

האמנם עוד יבואו ימים / לאה גולדברג

ונשמת את ריחו של התלם נשום ורגוע,
 וראית את השמש בראי-השולית הזהב,
 ופשוטים הדברים וחיים, ומתר בם לנגע,
 ומתר, ומתר לאהב.

את תלכי בשדה. לבדך, לא נצרכת בלהט
 השרפות, בדרכים שסמרו מאימה ומדם.
 ובישר-לכב שוב תהיי עגוה ונכנעת
 כאחד הדשאים, כאחד האדם.

האמנם עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד,
 ותלכי בשדה, ותלכי בו כהלך התם,
 ומחשוף כף-רגלך ילטף בעלי האספסת,
 או שלפי-שבליים ידקרון ותמתק דקירתם.

או מטר ישיגך בעדת טפותיו הדופקת
 על כתפך, חונך, צנאך, וראשך רענן.
 ותלכי בשדה הרטב וירחב בך השקט
 כאור בשולי הענן.

יום חפֿש לאה גולדברג

אַני לוקחת יום חפֿש מגעגועי,
מגילי, מְזמני ומפל הספֿרים
שִׁבְקשוּ ללְמַדני עולם בלשון קפֿדנים.

וטוב לי
לחשב ולשאל ולא לחכות לתשובה.

מה שם העץ הזה? ואיך
מְזמרים את שתיקת הצפור? ומאין
נשא הרוח את הכוכב הזה?

והאם אני אבודה
בין דברים יפי קרבה?
או אולי
הרחוק ביותר
משיב נפשי אלי?

A Day Off Leah Goldberg

I am taking a day off from my longings,
From my age, my time and from all of the books
That tried to teach me a world with a pedantic tongue. [or: with pedantic words.]

It feels good
To think and to ask without waiting for an answer.

What is the name of this tree? And how
Does one sing the bird's silence? And where
Did the wind carry this star from?

And am I lost
Among things worthy of closeness?
Or perhaps
That which is farthest away
Revives my soul

Toward Myself

The years have made up my face
with memories of loves
and have adorned my hair with light silver threads
making me most beautiful.

In my eyes are reflected
the landscapes.
And paths I have trod
have straightened my stride -
tired and lovely steps.

If you should see me now
you would not recognize your yesterdays -
I am walking toward myself
with a face you searched for in vain
when I was walking toward you.

אלי

השנים פרכסו את פני
בזכרון אהבות
וענדו לראשי חוטי כסף קלים
עד יפיתי מאוד.

בעיני נשקפים
הנופים.
ודרכים שעברתי
ישרו צעדי-
עיפים ויפים.

אם תראני עכשיו
לא תכיר את - תמוליך-
אני הולכת אלי
בפנים שביקשת לשוא
כשהלכתי אליך.

Teach me

Teach me, O Lord, to bless and to pray
 For the secret of a withered leaf, the glow of ripe fruit,
 For this freedom to see, to sense, to breathe,
 To know, to hope, to fail.

Teach my lips to bless and to praise
 Each new day, morning and evening,
 Lest today be like yesterday and the day before
 Lest my day be ordinary.

לאה גולדברג

למדני אלוהי, ברך והתפלל
 על סוד עלה קמל, על נוגה פרי בשל,
 על החרות הזאת לראות, לחוש, לנשום,
 לדעת, לייחל, להיכשל.

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל
 בהתחדש יומך עם בוקר ועם ליל,
 לבל יהיה יומי היום כתמול שלשום
 לבל יהיה יומי עלי הרגל.